

Crònica de super(vi)vència des del terrat

8.000 passes i milers de sentiments, pensaments, músiques i lectures

Foto des del terrat el dia 21 de març del 2020. | Ruth Troyano.

Desesperança. Els avions que em sobrevolen i que encara surten d'El Prat

Emoció. Un pare amb un nadó a colibè que em saluda des de lluny

Tristesia. Un hindú que vigila i mal(viu) al bloc en construcció del costat

Empatia. Dues noies que corren i suen al seu terrat privat

Fortalesa. Un senyor que envernissa una taula vella

Calidesa. Un esportista que pedala a la desesperada sobre la bici estàtica mentre el pare cuida l'hort

Felicitat. Saber que a cada moment hi ha algú diferent que et pensa i que t'escriu.

Resignació. Una àvia que estén calces i sostens i bates, sola.

Complicitat. Els veïns desconeguts que et miren, et saluden i et somriuen.

Desconsol. Les llàgrimes que plores mentre escoltes Drexler:

*"No somos más
Que un puñado de mar
Una broma de Dios
Un capricho del Sol
Del jardín del cielo".*

Superació. Un vídeo que corre avui per Twitter amb un nen petit que guanya la batalla a una persiana tancada.

Sinceritat. El tuit de l'admirada Anna Gual en el Dia Mundial de la Poesia: "Una derrota/ és una mutació prèvia/ a qualsevol triomf".

Inspiració. La meua amiga Nani Nolla que ahir va fer l'escrit a Instagram que avui m'ha portat aquí.

Comprensió. Començar-ho a digerir gràcies al text de la veterinària Maria Sánchez, autora de "Tierra de Mujeres" avui a *El País*.

"Dejarse llevar y hacerle un hueco a la calma, y esperar que vuelva la hierba, tierna y tranquila, tras la lluvia. Y paso de nuevo la libreta y miro lo último que escribí, una cita de Estamos en el borde, de Caroline Lamarche, publicada en Tránsito, y viene un pellizco: "Cuando digo nosotros, me refiero sobre todo a mí. Vivo solo, pero es nosotros. Sobre todo desde que desapareció. Necesito un nosotros en mi vida. ¿Todavía quedan nosotros en nuestras vidas?"

Privilegi. De respirar quan hi ha tantes persones infectades que no poden.

Desig. "Infinita la carícia que ha de venir", un dels versos d'Anna Gual que m'ha salvat moltes vegades.